

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Μιά μύγα είχε τέσσερα παιδάκια καιομένα,
τέσσερα παιδιά.
Τ' ανάγνωσε, τ' ανάθρεψε, τ' προσ'αυ' ένα ένα,
μ' εὐθημέ καρδιά.

Κ' εὐόηκε καὶ τὰ πάντοτε σ' ἀνθρώπους μὲ κεφάλι,
μὲ νοικοκυνοῦ.
Κ' ἐκεῖνα σπιτοθήκανε κ' ἐγίνανε μεγάλοι
μέσα στὸ χωριό.

Μὰ τῆς γρηῃς τῆς νότιας τὸν τῆς ἔδωκεν ἡ Μοῖρα
ἄσχημη εὐχὴ.
Κ' ἐπέθανεν ὁ γέροντ' της ! Κι' ἀτόμειν' αὐτὴν χήρα,
χήρα καὶ φτωχὴ !

Κι' αὐτὸ σὰν τὰ μὴν ἔφθινεν, ἀνοώστησε μιὰ μέρα,
μιὰ κακὴ βοριάδι !
Φωνάζει ξένον ἀνθρώπο, μὴν μ' αὐτὸνε πέρα
νῆθουν τὰ παιδιά.

— Πᾶνε καὶ πὲς τοῦ γινώσκαι μὸν νῆοθῆ νὰ μὲ κοιτάξῃ,
καὶ δὲν εἰμποῦδ' !—
Πῆγε καὶ ἦλθε καὶ λαλεῖ— Τ' αὐλεῖται τοῦθ' αὐτῆς !
δὲν ἔχει καιρό !

— Οἱ ράιοι νὰ φτωχόσωνε στὸ σῶμα τ', εἶπ' ἐκείνη,
γινὰ παρτοεινὰ !—
Καὶ ἀπὸ τότε ὁ κακογῶς ἀνατισχύομος ἐγίνη,
φρέγγει στὰ βρονά !

— Πᾶνε νὰ πῆς τῆς κόρης μὸν νῆοθῆ νὰ μὲ κοιτάξῃ,
καὶ δὲν εἰμποῦδ' !—
Πῆγε καὶ ἦλθε καὶ λαλεῖ. Φωνεῖ λεγτὸ μετὰξί !
δὲν ἔχει καιρό !

— Νὰ φαίη καὶ νὰ διάξεται, καὶ νᾶνε, εἶπ' ἐκείνη,
μὲ χοῦσι πανί !
Καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἀπονη, ἀνάχηρ' εἶχε γίνει,
μυταιοποιεῖ !

— Πᾶνε στὴν ἄλλη κόρη μὸν νῆοθῆ νὰ μὲ κοιτάξῃ,
καὶ δὲν εἰμποῦδ' !
Πῆγε καὶ ἦλθε καὶ λαλεῖ— Θὰ πῆνῃ καὶ θ' ἀλλάξῃ !
δὲν ἔχει καιρό !

— Ἡ σκάφη πὰ στὴν ῥάχη της νὰ γῆρη, εἶπ' ἐκείνη,
ἀπὸν τὰ ἀλύγη !
Καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἀπονη χελώνα ἔχει γίνει,
ἀφῆται στὴν γῆ !

— Πᾶνε στὴν τρίτη κόρη μὸν νῆοθῆ νὰ μὲ κοιτάξῃ,
καὶ δὲν εἰμποῦδ' !
Πρὶν εἰσιτομένη καὶ τῆς πῆ, ἡ κόρ' εἶχε προφθάσει
εἶχε αὐτὴ καιρό !

— Γιατί στὰ χέσια, κόρη μὸν, στὰ δάχτυλα ζυμάρι
κ' αἰετορα ἔδωδ ;
— Ἐξέμωνα, μωρούλα μὸν, μὰ εἰδηοῦ ἔχω πάσει
κ' ἦρθα νὰ σὲ ἰδῶ.

— Ἀνθόσκηνη τ' ἀλεῖοι σου, κ' ἡ σκάφη σου κυνέλη !
Ἦσους τὸν καιρό !
Στὸν βίω σου νὰ γίνεαι ὄχι κ' ἄν πιάνης μέλι,
μέλι γλυκερό !

Λαλεῖ καὶ μὲ χαμόγελο ἀποκοιμῆτ' ἐκείνη
γιὰ παρτοεινὰ.
Καὶ ἀπὸ τότε μέλισσα ἡ κόρη της ἐγίνη
καὶ κωλοπετρῆ.

† Γεώρ. Βιζυηνός

~~~~~
τό!.. Δὲν ἔχεις πάρει τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς μητέρας σου...

*Ἐξ μῆνης πέρασαν...
Ἐξὼ εἶνε ἀνοῖξι. Ὁ ἥλιος λάμπει, τὰ σπογογίατα κελαδοῦν στὴς
στέγες τῶν σπιτιῶν. Στὸ σπλιτὶ τῶν Μαρξορέλ ὁμιος, μπρὸς στὴν
πόρτα, δυὸ πένθιμες κουρτίνες ἀπλώνονται, σὰν δυὸ μᾶθρα τρω-
στια φερά... Ἀπὸ τὸ σπλιτ ἀκούγονται θρηνοὶ καὶ κλάματα. Ἡ
μικρούλα Ντεζιρέ πῆθανε τῆ χαρουνῆ !..
Τὴν ἔχουν στολισμένη μ' ὀλόδροσα λουλουδία, τῆς ἱέχουν φορέ-
σι ἕνα ὀλόλευκο φόρεμα καὶ λευκὸς γόβες. Μοιάζει σὰν νυφούλα...
Ἡ κ. Μαρξορέλ κλαίει, σιγανὰ, πονεμένα :
— Ντεζιρέ !.. Μικρούλα μου !.. Ἦσουν τόσο καλῆ, τόσο
πρόθυμη !..
Καὶ μέσα στὴ πρωινή χαρὰ τῆς ἀνοίξεως, μέσα στὴ δόξα τοῦ
φωτός, ἡ μικρούλα Ντεζιρέ, ἀνοστήσιμη καὶ λευκοφορεμένη κα-
θῶς εἶνε, νομίζεις πὼς θὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ φερετρό τῆς πρόθυμη
καὶ γελαστὴ καὶ θὰ φωνάζῃ ὅπως πάντα :
— Μὴ στενοχωρεῖσαι μητέρα... Πηγαίνω ἐγώ... Τί θέλεις ;...
Γελαστὴ καὶ πρόθυμη ὅπως πάντα...
Λουὶ ντε Ρομπέρ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΣΦΗΚΑΣ

Ἡ πενήρια τῆς σφήκας. Πῶς μάχεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν της.
Καὶ πῶς ἐξασφαλίζει τὸ φαγὶ τῶν παιδιῶν της. Πῶς μ' ἕνα
χτύπημα παραλύει τὸ θῦμα της. Καὶ πῶς τὴν φτιάχνει τῆς
ἀράχνης. Πενηρία κατὰ τῆς πενήριας κ.τ.λ.

Δὲν ὑπάρχει ἔντομο περὶ διαβολημένο ἀπὸ τῆ σφήκα.
Ἔχουν βέβαια τὰ μυρμηγκία τῆ σοφία τους καὶ οἱ μέλισσες τῆ δι-
κῆ τους.
Μὲ τῆ σφήκα ὅμως πὸς τῆ ἐλευθέρου στὸν ἀέρα, ἀνοπύτακτη πὲ
κοινωνικοῦς νόμους δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο.
Αὐτῆ ἔχει κυρίως ταρχηνιά, καὶ σοφία ἐντελῆς δικῆ της.
Μὰ μέσα—διηγεῖται ὁ Μοσ-μαν στὴν «Nature»—ποὶ ἐξέταλα
μιὰ μὴλιά, ἦθε μὴ σφήκα καὶ κἀπὸς ἀπάνω σ' ἕνα φῆλο, ποὶ μιὰ
κάρπια τὸ εἶχε τῆ γινώσκαι ὁ κῆλυθου καὶ τὸ μεταχειρίζεται γὰ φολιά.
Ἡ σφήκα ἀπὸ ἔφαξε καὶ τῆς δύο ἄκρες τοῦ φῆλου καὶ τῆς βόηκε
κλεισμένες, ἀνοῖξε στὴ μιὰ ἀπὸ αὐτῆς μὲ τὰ δόντια της μιὰ ἀρκατὰ με-
γάλη τρύπα καὶ ὕστερα ἐπῆγε καὶ ἔκανε θρόνδο ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη.
Ἡ κάρπια, τσομαρμένη, ἐπιτάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπα. Αὐτὸ ἔ-
πρωῖνε καὶ ἡ σφήκα. Ἐγῆμοσε ἄμεσως κατ' ἐπάνω της, τὴν ἐτοῦπρε
στὸ κεφάλι μὲ τὸ κεντρί της, τὴν κόρησοι φηλιά στὸν ἀέρα γὰ νὰ τὴν
πᾶν στὴ φολιά της καὶ νὰ τὴν φάη !..
Καὶ ἕνα ἄλλο ἀνεκδοτο τοῦ ἴδιου :
Μιὰ ἄλλη μέρα βόηκα κατὰ γῆς ἕνα μῆλο, τὸ ὁποῖο κινώταν ἀδι-
κτο ἄν καὶ ἦτο κατισκαμμένη ἀπὸ τῆ σφήκα.
Καθὼς τὸ κούνησε ἡ σφήκα ποὶ ἐπυροτόνησε μέσα ἄσχημα μιὰ
μιὰ τὰ βγαίνου ἀπὸ μιὰ τρύπα. Προσηγορικῶς ὅμως! ὅλας ἔβγαναι μὲ
τὰ ἄσπυρα. Καὶ ὅλας ἐκοινοῦσαν ἀπειλητικὰ τὸ κεντρί τοῦ !..
Ἐκιναν—βέβαια τῆ σφέψι ὅτι ὅταν ἐόρχιναν μὲ τὸ κεφάλι ἀπὸ
μιὰ τόση στενὴ τρύπα, ποὶ δὲν μπορούσαν νὰ κἀνουν, ἐν ἀνάγκη,
στραφῆ, ἄν τὸς ἐρχόνταν στὴν ἔξοδο κανένας ἐχθρός θὰ τὴν πᾶ-
θαιναν γιατί δὲν θὰ μπορούσαν ν' ἀμυνθῶν.
***

Ἦς γνωστόν ἡ σφήκα χτυπᾷ πάντοτε τὸν ἐχθρὸ της καὶ τὸν πα-
ραλύει στὸ νευρικό του γάγγλιο...
Πῶς ὅμως ἡ σφήκα βρίζει τὸ νευρικό γάγγλιο στὸ σῶμα τῆς μύ-
γας καὶ τὴν χτυπᾷ μὲ τὸ κεντρί της ἐκεῖ, ὥστε νὰ τὴν παραλύσῃ
μόνον χωρὶς νὰ τὴν θανατώη; Διότι τὸ κατορθώνει αὐτὸ μιὰ χαρὰ,
σὰν τέλειος ἀνατόμος.
Ἔχει λοιπὸν κἀποὶν ἕνα σοφιστικὸ βέβαια γὰ νὰ τὸ κάνει
αὐτὸ. Καὶ ὁ λόγος εἶνε ὁ ἑξῆς :
Ἦς γνωστόν ἡ σφήκα φάει μετὰ τὴν γέννα της, πρὶν ἀκόμα τὰ
παιδιά της γῆρον ἀπὸ τὸ κῆρὸ τους.
Τὶ θὰ γὰνε λοιπὸν τὰ μικρὰ της σὰν γεννηθῶνε μικρὰ κ' ἀδύναμα
καθὼς θὰ εἶνε; Νὰ τοῦς ἀφῆσει φέριες κάρπιες καὶ μύγες; Θὰ
βρωθήσουν ὅσο νὰ γῆρον τὰ παιδιά της ἀπὸ τ' αἶμα.
Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ μὴ θανατώη τῆς μύγες θὰ τοῦς ἀφῆση νὰ τρα-
φῶν. Πρέπει νὰ τῆς χτυπᾷ μὲ τὸ κεντρί της στὸ νευρικό γάγγλιο
καὶ νὰ τῆς παραλύη, ὥστε νὰ μὴ μπορούν νὰ κινηθῶν.
Τότε τ' ἀφῆσει μισοζωντανὰ πλῆθ' αὐγὰ της κ' ἔτσι ὅταν γῆρον
τὰ μικρὰ της βρίζουν νωπὴ τροφῆ γὰ τῆ διατροφή τους.
***

Παρανοήθη μιὰ μέρα—διηγεῖται ὁ Βέλτ' σὲ ἕνα ἄρθρο του στὴ
«Nature»—στὴν ἀκόλουθο σκηνῆ :
Μιὰ σφήκα ἐπάσχετ' ἐν σκώσῃ μιὰ κοιτατόμνηρα ἐνὸ τὴν εἶχε
παρὰλοῦσι μὲ τὸ κεντρί της. Ἦταν ὅμως πολὺ βαρεῖα καὶ δὲν μπορούσε
νὰ τὴν σηκώση. Κυνῶς τὴν ἐμπόδιζαν τὰ φτεροῦ τῆς μύγας, γιατί φυ-
σοῦσε θανατὸς ἀέρα.
Ἀφοῦ ἡ σφήκα ἀνεμοδόθη ἀρεκιά, εἶδα νὰ κόβῃ τέλοσι τῆς φτεροῦ-
γες τῆς μύγας καὶ ἐλευθέρη αἰά, χωρὶς ἐμπόδια, νὰ πετᾷ μὲ τὸ
φορτίο της πρὸς τὴν φολιά της. ***

Εἶνε ἐπίσης ἐξυπνότατος ὁ τρόπος ποὶ μεταχειρίζεται ἡ σφήκα
γιὰ νὰ πιάνη τὴν ἀράχνη.
Ἡ ἀράχνη παραμονεύει πάντοτε στὸ στόμιο τῆς φολιάς της, νὰ
πᾶσῃ κανένας θῦμα στὸ δῦχτι της.
Ὅταν συμβῆ αὐτὸ, τὸ ἔντομο, ποὶ πιάνεται ἀγωνιζόμενον ν' ἀπαλ-
κχῆ, εἰδοποιεῖ τὴν ἀράχνη μὲ τοῦς κραδασιμοῦς τοῦ θυσιου της ποὶ
φθάνουν ὡς τῆ φολιά της. Τρέχει τότε ἡ ἀράχνη καὶ τὸ συζητοῦναι
μὲ τῆς κλειστές της γὰ νὰ τὸ ἐξασφαλίσῃ.
Ἡ σφήκα ποὶ ἔχει γινώσκαι ὅλων αὐτῶν, τῆς στῆνει παγίδα ἀπάνω
στὴ δικῆ της παγίδα !
Πηγαίνει σιγά-σιγά διπλα στὸ στόμιο τῆς φολιάς τῆς ἀράχνης
καὶ ἀφοῦ πάρει τὴν στάσι τῆς ἐροῦνο ἀπλῶναι τὸ κῆρατὸ της καὶ
κουνᾷ τὸ δῦχτι. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ ποὶ παραμονεύει θῆναιε χερσῶ-
μνη στὴν ἐξέπορτά της πρέχοντας στὸ θῦμα, ποὶ τῆς ἐστειλε ἡ
θεῖα Πρῶνη καὶ σφραδάζει, καθὼς νομίζει, στὸ δῦχτι της.
Τότε ἡ σφήκα χυμάει σὰν ἀστραπὴ ἀπάνω της καὶ τῆς δουθίζει
τὸ κεντρί της, στὴν ῥάχη.
Ἀφοῦ κωδάλισῃ στὴν φολιά της τὴν μητέρα, γυρίζει στὴν ἀπορ-
φανωμένη φολιά τῆς ἀράχνης, βέβαια πᾶ πῶς δὲν βρίσκεται κα-
νένας ἐκεῖ μέσα νὰ τῆς ἀντιστάθῃ—ἀρχιμος δὲν ὑπάρχει, διότι ἡ
ἀράχνη τρώει τὸ σύζυγὸ της ὕστερα ἀπὸ τοῦς γάμους των—πιναίνει
λοιπὸν ἀφῶρα μέσα καὶ βουτᾷ καὶ τὸ σάκκο μὲ τὰ αὐγὰ τῆς ἀρά-
χνης. Ἄν συμβῆ δὲ νὰ ἔχη μικρὰ τὰ ἐμπερθεῖται κ' αὐτὰ καὶ τὰ
κωδάλισῃ κ' αὐτῶσθ' φολιά της ἕνα - ἕνα, ἀτοιμάζοντα ἔτσι τροφῆ
γιὰ τὰ μικρὰ της ποὶ θὰ γῆρον ἀπ' τ' αὐγὰ τους, σὰν αὐτῆ θάχῃ
πεθάνη...
Ναυτοεραλίστ